

10.e Kamer

Nr. 214/10
VAN HET PARKET

Nr. C/335/13
VAN HET ARREST

22 februari 2013

Het hof van beroep te Gent, zende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. DE.66.L1.106699/05 van het openbaar ministerie

tegen:

1. Nr. _____ chauffeur, geboren te
_____ op _____ wonende te

2. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

3. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

beklaagde,

verdacht van:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuipenijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. bij inbreuk op de artikelen 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes, zoals gewijzigd bij artikel 9 van het Koninklijk besluit nummer 63 van 28 november 1939 (B.S., 1 december 1939) en bij artikel 8 van de wet van 14 augustus 1947 (B.S., 17 december 1947) als persoon die voor de plaatsing en het behoud ervan verantwoordelijk is verzuild of geweigerd te hebben bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het Koninklijk besluit van 14 december 1959 (B.S., 4 januari 1960) verboden aanplakbrieven te aangebracht of te hebben behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken:

1. de eerste (...) te _____ op minstens 29 september
2005 (66.L1.106699/05),

een reclamebord te hebben gebruikt in een beschermd landschap,

2. de eerste (...) te op minstens 22 september 2005 (66.LC.105216/05),

een reclamebord te hebben gebruikt langs de een toeristische weg zijnde:

3. de eerste (...) te op 27 januari 2006 (66.L1.632/06),

het aanbrengen van een affiche op een gemeentelijke aanplakbord zonder gemeentelijke toestemming gelegen langs de een toeristische weg zijnde:

4. de eerste (...) te op minstens 3 februari 2006 (66.L1.809/06),

het aanbrengen van een affiche op een gemeentelijke aanplakbord zonder gemeentelijke toestemming gelegen langs de een toeristische weg zijnde

5. de eerste (...) te op minstens 13 maart 2006 (66.LC.1157/06),

een reclamebord te hebben gebruikt langs de een toeristische weg zijnde

B. bij inbreuk op artikel 299 Strafwetboek, wetens meegeholpen te hebben tot het uitgeven of verspreiden van enigerlei drukwerk, zonder dat daarin de ware naam en woonplaats van de schrijver of van drukker is vermeld:

1. de eerste (...) te op 29 september 2005 (66.L1.106699/05),

2. de eerste (...) te op 22 september 2005 (66.LC.105216/05),

3. de eerste (...) te op 27 januari 2006 (66.L1.632/06),

4. de eerste (...) te op 3 februari 2006 (66.L1.809/06),

5. de eerste (...) te op 13 maart 2006 (66.LC.1157/06),

C. bij inbreuk op de artikelen 2, 99, § 1, 8°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de bij artikel 99, § 1, 8° bepaalde

handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning publiciteitsinrichtingen of uithangborden geplaatst of gewijzigd te hebben.

De strafsancie voor het in standhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden:

1. de eerste (...) te op niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 september 2005 tot 29 september 2005 (66.L1.106699/05).

het plaatsen van een reclamebord,

geen kadastrale gegevens: openbaar domein berm gewestweg

2. de eerste (...) te op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 september 2005 tot 1 oktober 2005 (66.LD.105579/05),

- a. het plaatsen van 21 reclameborden aan verkeersmeubilair zoals verkeersborden, verkeerslichten en wegwijzers op volgende knooppunten:

-
-
-
-
-
-

geen kadastrale gegevens: openbaar domein.

- b. het plaatsen van twee reclameborden langs de

geen kadastrale gegevens: openbaar domein.

- c. het plaatsen van 20 reclameborden langs de

geen kadastrale gegevens: openbaar domein.

3. de eerste (...) te 66.LC.105216/05)

- a. op niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 september 2005 tot 22 september 2005,

het plaatsen van een reclamebord.

- b. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode 1 september 2005 tot 22 september 2005 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot minstens 22 september 2005;

het instandhouden van de onder C3a omschreven wederrechtelijke werken gelegen in natuurgebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978;

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: weiland, 1 a 88 ca
wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

met

ondernemingsnummer

die de eigendomsstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 30 september 1999 geregistreerd op 4 oktober 1999.

4. de eerste (...) te 2006 (66.LC.1157/06), op minstens 13 maart

het aanbrengen van een reclamebord aan een verkeersbord langs de

ter hoogte van

geen kadastrale gegevens: openbaar domein

- D. de eerste (...) te (64.LC.1150/06),

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39, § 1, 2., 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM II), verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het voormeld milieuvergunningdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren, en van de externe veiligheid na te leven, namelijk:

1. bij inbreuk op artikel 4.5.2.2. en bijlage 2.2.2., 3° van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II);

a) op 5 december 2004 (stuk 30),

als exploitant de richtwaarde van 28 dB(A) te hebben overschreden met 17 dB(A);

b) van 19 op 20 maart 2005 (stuk 64 en volgende);

als exploitant de richtwaarde van 28 dB(A) te hebben overschreden met 17,6 dB(A),

c) op 19 februari 2006 (stuk 7),

als exploitant de richtwaarde van 28 dB(A) te hebben overschreden met 4 dB(A),

2. vanaf 28 maart 2003 tot en met datum der dagvaarding (29 september 2008),

bij inbreuk op artikel 5.32.2.3., § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II) dat bepaalt: "*Uiterlijk 10 kalenderdagen vóór de eerste ingebruikname van de inrichting laat de exploitant op zijn kosten een volledig akoestisch onderzoek uitvoeren door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen...*" door als exploitant geen akoestisch onderzoek te hebben laten uitvoeren dat ter goedkeuring werd voorgelegd aan de toezichthoudende overheid.

E. de eerste (...) te 64.LC1150/06),

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39, § 1, 2° en § 2, 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), de hierna vermelde bijzondere vergunningsvoorwaarden in verband met de activiteiten die ingedeeld zijn onder de rubriek de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering of de bijzondere exploitatievoorwaarden door vergunningsverlenende overheid bij toepassing van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden, niet te hebben nageleefd,

1. vanaf 18 maart 2003 tot en met datum der dagvaarding (29 september 2008),

in strijd met artikel 4, § 3 bijlage 3.1. van de milieuvergunning van 18 maart 2003 verleend door het college van burgemeester en schepenen,

niet voldaan te hebben aan de adviezen van de brandweer,

2. vanaf 18 maart 2004 tot en met datum der dagvaarding (29 september 2008), in strijd met artikel 4, § 3 bijlage 3.2. van de milieuvergunning van 18 maart 2003 verleend door het college van burgemeester en schepenen,

geen melding te hebben gemaakt van het werkelijk verbruik van het huishoudelijk afvalwater.

Tevens gedagvaard voor de telastleggingen D en E om bij toepassing van artikel 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen onder verbeurte van een dwangsom, minstens tot de inrichting, het volgende voorlegt:

1. melding werkelijk huishoudelijk afvalwater,
2. volledig akoestisch onderzoek ter goedkeuring voorleggen aan de toezichthoudende overheid;
3. gunstig advies brandweer aangaande brandveiligheid;

Tevens te horen verhoordelen voor telastleggingen sub D1 tot bijzondere verbeurdverklaring bij toepassing van artikel 42 1° van het Strafwetboek van de in beslag gestelde muziekinstallatie.

(...)

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de telastleggingen A, B, C, D en E de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk datum der dagvaarding (29 september 2008)

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 4 januari 2010, 13° kamer, werd op tegenspraak voor de beklaagde als volgt beslist:

"Stelt vast dat bij beschikking van 7 december 2009 de navolgende feiten werden geherkwalificeert als:

Met betrekking tot telastlegging C:

De telastlegging C vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmaakt van artikel 4.2.1.1° a), strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, geordineerd bij besluit van de Vlaamse

regering op 15 mei 2009, de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, een constructie opgetrokken of geplaatst te hebben met name het plaatsen van de in de initiële dagvaarding sub. C1, C2a), C2b), C2c), C3a), C3b) en C4 nader omschreven reclameborden:

Met betrekking tot tenlastelegging D1:

Tenlastelegging D1 wordt vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.2, § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen", nl. opzettelijk in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid of andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer ingebracht of verspreid te hebben, in casu de in de dagvaarding onder deze tenlastelegging vermelde overschrijdingen van de richtwaarden inzake geluid.

Met betrekking tot tenlastelegging D2 en E:

Dat tenlastelegging D2 en E vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld wordt door artikel 16.6.1, § 1, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, ingevoegd bij decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen", opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een schending te hebben gepleegd van de door titel XVI gehandhaafde regelgeving met name de in de initiële dagvaarding sub D2 omschreven Vlaem 2 voorwaarde en het miskennen van de sub E1 en Sub E2 omschreven bijzondere vergunningsvoorwaarden.

Wat betreft het gevorderde exploitatieverbod voor de feiten D en E:

Dat de maatregel bedoeld in artikel 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning vanaf 1 mei 2009 gelibeteerd is in artikel 16.6.5 van het hoger vernoemd decreet van 5 april 1995, ingevoegd bij hoger vernoemd decreet van 21 december 2007.

(...)

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

Verklaart de eerste beklaagde, schuldig aan de elk hem te last gelegde feiten C, D en E zoals geherkwalificeerd.

Veroordeelt de eerste beklaagde, voor deze feiten samen tot een geldboete van € 500, verhoogd met 45 opdecimen (x5;5), € 2750 bedragend;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de (eerste) beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Spreekt voor de eerste beklaagde de verplichting uit om een bedrag van € 25, met 45 decimes verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de eerste (...) veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van € 25 overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30 december 1950, 9095) (...).

Begroet de gerechtskosten aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen, op € 250,73.

Veroordeelt de eerste beklaagde (solidair met een medeveroordeelde) tot een gedeelte van deze kosten, begroot op € 224,78 en legt de overige kosten (dagvaarding tweede beklaagde) ten laste van de Belgische Staat.

Beweelt bij toepassing van art. 42.3 en 43bis SWB, de bijzondere verbeurdverklaring lastens eerste beklaagde van de muziekinstallatie, zijnde de eigendom van eerste beklaagde en gediend voor het plegen van de feiten.

Op burgerrechtelijk gebied:

Houdt de burgerlijke belangē ambtshalve aan conform artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S., 3 mei 2005).⁹

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 12 januari 2010 door de beklaagde tegen alle beschikkingen;
- 12 januari 2010 door het openbaar ministerie.

1. Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 16 november 2012, waarbij de zaak werd uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 25 januari 2013.

2. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 25 januari 2013 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal.

2. De hoger beroepen zijn tijdig en regelmatig naar de vorm en zijn
ontvankelijk.

3.1 Het hof verbetert de telastleggingen A.1, A.2, A.4, A.5 en C.4 telkens
door weglating van het woord "minstens" in de tijdsbepaling.

Immers kan de rechter door de toevoeging van het woord "minstens" niet
gevat zijn voor andere feiten dan deze die duidelijk en ondubbelzinnig bij
hem door de aanhangigmakende akte zijn aanhangig gemaakt en
waarover de beklaagde met kennis van zaken zijn verdediging heeft
kunnen voeren.

3.2 Het hof verbetert de telastlegging C.2.a door toevoeging van het
woord voor de tekst

3.3 Het hof verbetert een materiële vergissing in de telastlegging C:2.c,
nl. waar staat dient te worden gelezen

3.4 Het hof verbetert de tijdsbepalingen in de telastleggingen D.2, E.1 en
E.2 telkens als volgt: "vanaf 28 maart 2003 tot en met de datum van het
bevel tot dagvaarding, nl. 29 september 2008".

3.5 Het hof verbetert de misdrijfsomschrijving in de telastlegging E door
toevoeging van de tekst "32.1" na de woorden "die ingedeeld zijn onder
de rubriek".

3.6 De aldus zoals in de randnummers 3.1, 3.2, 3.3, 3.4 en 3.5
verbeterde telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feitelijke
gedragingen als deze die er in de aanhangigmakende dagvaarding aan
ten grondslag liggen.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A.1, A.2, A.4, A.5, C.2.a,
C.2.c, C.4, D.2, E.1 en E.2, betreft het deze telastleggingen, zoals
hiervoor verbeterd. De tegenspraak had daarop betrekking.

4. De feiten situeren zich in de tijd in de periode van 28 maart 2003 tot
en met 29 september 2008.

Voor zover bewezen werden ze gepleegd met eenzelfde misdadig opzet:
de feiten zijn onderling verbonden door eenheid van doel en
verwezenlijking, nl. gepleegd in het kader van en met het oog op de
bevordering van de uitbating van van de
beklaagde te en in die zin door één feit, namelijk een complexe
gedraging, opgeleverd. Eenheid van feit vereist niet dat de bestanddelen
van de betrokken misdrijven dezelfde zijn en op hetzelfde tijdstip en
dezelfde plaats zijn gebeurd.

De feiten leveren één voortgezet misdrijf op, waarbij de verjaring pas
begint te lopen op de dag waarop het laatste feit werd gepleegd, nl. 29
september 2008. De te last gelegde feiten betreffen alle wanbedrijven

met een verjaringstermijn van vijf jaar, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn. De strafvordering is nog niet vervallen door verjaring.

5.1 De feiten van de telastlegging C, voor zover bewezen, maken vanaf 1 september 2009 een inbreuk uit op artikel 4.2.1.1° a), en zijn sinds dan strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al.1-4° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

5.2 De feiten van de telastlegging D.1, voor zover bewezen, zijn vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.2., § 1, lid 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" (B.S., 29 februari 2008, ook genoemd: Milieuhandhavingsdecreet).

5.3 De feiten van de telastleggingen D.2 en E, voor zover bewezen, zijn vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1 van het Milieuhandhavingsdecreet.

5.4 Dit brengt niet mee dat de te last gelegde feiten anders moeten worden gekwalificeerd. Te last gelegde feiten moeten immers omschreven worden volgens de strafwet die gold op het ogenblik dat de misdrijven gepleegd werden. Wel moet de strafrechter die vaststelt dat sedert de datum van de feiten en de beoordeling ervan de strafwet gewijzigd werd, nagaan of de feitelijke gedragingen op het moment van de beoordeling nog steeds strafbaar zijn gesteld. Dit nazicht maakt echter geen deel uit van de correcte misdrijfomschrijving die de strafrechter aan de feiten moet geven.

6. Het hof stelt vast dat de eerste rechter in het motiverend gedeelte van het bestreden vonnis de beklagde schuldig oordeelde aan al de hem te last gelegde telastleggingen A.1 tot en met A.5, B.1 tot en met B.5, C.1 tot en met C.4, D.1 en D.2 en E.1 en E.2, maar de beklagde in het beschikking deel enkel schuldig bevond aan en tot één straf veroordeelde voor de telastleggingen C, D en E.

Het bestreden vonnis is intern tegenstrijdig en dus nietig.

7.1 Terecht merkt de beklagde op dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor art. 14.3, aanvang en C van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 (B.S., 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 EVRM is overschreden. Dit geldt enkel voor de periode tussen het instellen van de hoger beroep en de vaststelling van de zaak voor het hof op 16 november 2012, waarbij er meer dan twee jaar en negen maand zijn verstreken zonder dat dit aan het toedoen van de beklagde te wijten was, noch aan enige complexiteit van de zaak. De behandeling van de zaak op 16 november 2012 kon niet plaatsvinden omdat de raadsman van de beklagde om een uitstel verzocht wegens verplichtingen in het buitenland: die vertraging moet aan de beklagde worden toegerekend.

Het tijdsverloop in eerste aanleg was niet abnormaal. De aanvangsdatum van de eerste te last gelegde feiten, 18 maart 2003,

heeft te maken met de datum waarop de milieuvergunning aan de
beklaagde werd afgeleverd voor de uitbating van

De beklagde werd herhaaldelijk, tot in 2008, de kans
gegeven om aan te tonen dat hij de algemene en sectorale voorwaarden
en bijzondere voorwaarden van de milieuvergunning had nageleefd. De
mogelijkheden die het openbaar ministerie aldus bood door enig geduld
aan de dag te leggen om de beklagde de kans te geven zich in regel te
stellen en zo vervolging te vermijden kunnen niet in het nadeel van het
openbaar ministerie worden uitgelegd. De behandeling van de zaak voor
de eerste rechter kan ook niet als abnormaal lang worden aangezien. De
aanstelling van een lasthebber ad hoc behoorde op vraag van de
oorspronkelijke tweede beklagde waarvan de eerste
beklaagde gedelegeerd bestuurder was. De vrijpraak van die partij
brengt niet mee dat de termijn die verloop tussen de eerste behandeling
van de zaak voor de eerste rechter en de uitspraak in eerste aanleg aan
het openbaar ministerie en het gerecht te wijten is. Bovendien werd op
27 april 2009 de behandeling van de zaak uitgesteld wegens opname in
een ziekenhuis van een raadsman van de verdediging. Het uitstellen van
de zaak op 5 oktober 2009 was nodig om ingevolge de inmiddels
gewijzigde regelgevingen voor de belastingen C, D en E de rechten
van de verdediging zo goed mogelijk te respecteren.

7.2 Deze voormelde verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen
het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Zij betekenen niet dat
het openbaar ministerie niet meer zou mogen overgaan tot dagvaarding
van de beklagde voor het hof om uitspraak te horen doen over zijn
hoger beroep en dat van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 4
januari 2010 waarbij hij tot een straf werd veroordeeld, noch dat nu de
beklaagde in de gegeven omstandigheden toch voor het hof werd
gedagvaard hij zou dienen te worden vrijgesproken.

7.3 Krachtens art. 13 EVRM heeft de beklagde dan ook recht op een
daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel
moet bieden.

Geen enkele verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling stelt dat
overschrijding van de redelijke termijn bedoeld in art. 6.1 EVRM de niet-
ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de
strafvordering voor gevolg heeft.

Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de
behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van
verdediging van de beklagde niet zijn aangetast. Het strafdossier bevat
alle vaststellingen nodig en nuttig voor de beoordeling van het te last
gelegde en de beklagde heeft over al deze elementen tegenspraak
kunnen voeren.

7.4 Krachtens art. 21ter V.T.Sy. kan de rechter als rechtsherstel een
straf onder het minimum uitspreken of zich beperken tot het eenvoudig
schuldigverklaren, maar deze bepaling sluit een meer of minder
vergaand rechtsherstel in dit stadium van de procedure niet uit.

Voor zover bewezen, brengen de aard en de ernst van de
belastingen, die onder meer rechtstreeks een door de Grondwet

gewaarborgd grondrecht, meer bepaald de bescherming van een bepaald leefmilieu, betreffen, mee dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak in graad van beroep, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Als passend rechtsherstel zal het hof, voor zover de telastleggingen bewezen zijn, bij het bepalen van de straffmaat terdege in het voordeel van de beklagde rekening houden met het te grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

8.1 De feiten van de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B.1 tot en met B.5 en C.1 tot en met C.4 zijn in hoger beroep bewezen gebleven te last van de beklagde.

De feiten van deze telastleggingen worden door de beklagde in zijn conclusie voor het hof ook erkend.

De beklagde liet als eigenaar en uitbater van herhaaldelijk op de data vermeld in de dagvaarding in de periode van 1 september 2005 tot en met 13 maart 2006 onvergund reclameborden plaatsen en affiches aanbrengen in een beschermd landschap en op verschillende plaatsen langs toeristische wegen, bovendien, zonder vermelding van de ware naam en woonplaats van de schrijver of de drukker. De beklagde diende zich voldoende te informeren om te weten of die borden en affiches aldaar mochten worden geplaatst, wat hij kennelijk niet deed. Hij liet ook na zijn rechterhand en werknemer

(zie onder meer kapt 7, stuk 60) te wijzen op de ter zake geldende reglementering en hem te controleren op het correct plaatsen van die reclamevormen. Onoverkomelijke dwaling of overmacht is niet enigszins aannemelijk gemaakt.

Voor het misdrijf van de telastlegging B volstaat algemeen opzet, dit is het wetens en willens handelen. De intentie om zich aan de dienstige vaststellingen te onttrekken is geen constitutief element van het misdrijf.

Het in stand houden van het onvergund plaatsen van een reclamebord, voorwerp van de telastlegging C.3.b, gebeurde in een natuurgebied, dit is een ruimtelijk kwetsbaar gebied volgens artikel 146, lid 4 Stedenbouwderecree 1999, thans bepaald in artikel 1.1.2., 10°, a), 6) VGO.

8.2 De telastleggingen D.1.a), b) en c) zijn ook in beroep te last van de beklagde bewezen gebleven en worden door de beklagde in de conclusie voor het hof neergelegd opk niet ontkend.

Door bevoegde ambtenaren van het Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek werd met gelijke apparatuur vastgesteld dat de muziek van de beklagde de richtwaarde van 28 dB(A) voor geluid binnenshuis in woongebied 's nachts overschreed met respectievelijk 17 dB(A) (5 december 2004), 17,6 dB(A) (20 maart 2005) en 4 dB(A) (19 februari 2006). De beklagde diende als eigenaar en uitbater van er over te waken dat de richtwaarde niet werd overschreden. Hij nam duidelijk niet de nodige maatregelen om dit

mogelijk te maken. Nochtans zou de beperking van de geluidsbegrenzer in de inrichting tot 90 dB(A) volgens de deskundige die door de beklagde zelf werd aangesteld om akoestisch onderzoek te doen tot de naleving van de richtwaarde hebben geleid (zie diens verslag van 26 september 2003, kapt. 7, stuk 113 en volgende).

8.3. Voormeld akoestisch onderzoeksverslag werd niet aan de toezichhoudende overtuigd voorgelegd ter goedkeuring (zie PV van 3 juli 2008 (kapt. 7, stuk 131 en volgende)). De telastlegging D:2 betreft niet enkel het niet doen uitvoeren van een akoestisch onderzoek.

De telastlegging D:2 is bewezen te last van de beklagde.

8.4. Overeenkomstig bijlage 3:1 bij de milieuvergunning van 18 maart 2003 moest de inrichting voldoen aan de maatregelen tot voorkoming van brand, zoals geformuleerd in het advies van de plaatselijke brandweer. Bij controles van de brandweer op 19 oktober 2005 en 23 januari 2008 bleken verschillende punten niet in orde te zijn. Weliswaar blijkt dat de beklagde na de eerste controle aanpassingen en werken liet doen, maar niet alle punten werden opgelost.

De telastlegging E:1 is ook bewezen gebleven te last van de beklagde.

8.5. De beklagde ontkent als dusdanig niet dat in de periode bepaald in de dagvaarding aan de gemeentelijke milieudienst geen melding werd gedaan van het werkelijk verbruik van huishoudelijk afvalwater, wat nochtans als bijzondere voorwaarde werd opgelegd in bijlage 3:2 van de milieuvergunning van 18 maart 2003. Deze voorwaarde was duidelijk. De beklagde kan zich niet op onwetendheid desbetreffend beroepen, noch op de bewering dat, toen melding gebeurde wanneer de zaak voor het gerecht hangende was, de provincie, die niet de bevoegde overheidsdienst was aan wie de melding moest gebeuren, deze melding overbodig zou hebben gevonden.

De telastlegging E:2 is ook bewezen gebleven te last van de beklagde.

9.1. De feiten van de telastleggingen A:1 tot en met A:5, B:1 tot en met B:5, C:1 tot en met C:4, D:1, a), b) en c), D:2, E:1 en E:2 zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor de beklagde slechts één straf dient te worden opgelegd, nl. deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld, dit is de telastlegging C.

De strafmaat ten tijde van de feiten verschilt niet van de strafmaat die thans is gesteld.

9.2. De beklagde plaatste herhaaldelijk drukwerk zonder vergunning en zonder de vereiste vermeldingen of liet dit plaatsen. Ondanks herhaalde vaststellingen en waarschuwingen van politie en het openbaar ministerie volhardde hij in die feiten. Hij liet ook na de brandweerrichtlijnen strikt na te leven en de gegevens over het huishoudelijk afvalwater ter kennis te brengen. Deze feiten werden duidelijk gepleegd met het louter geldgewin van en hemzelf persoonlijk als doel. De veiligheid en de

rust van medeburgers en het openbaar belang waren voor de bevestiging slechts zeer ondergeschikt van tel.

De beklaagde was daarenboven niet aan zijn proefstuk toe wat inbreuken op de regelgeving inzake stedenbouw, milieu en onregelmatige verspreiding van drukwerk betreft.

Deze gegevens wijzen op een ingesteldheid van de beklaagde die voor de maatschappij en de openbare veiligheid bedreigend is. Dit verantwoordt een zekere strengheid bij de bestraffing.

9.3 In die omstandigheden was de door de eerste rechter opgelegde bestraffing te laag. Het opleggen van een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van € 1.000, beide deels met uitstel, zou een meer passende bestraffing zijn geweest om de beklaagde de ernst van zijn handelen te doen beseffen en hem te doen weerhouden van het plegen van criminele feiten.

De aard en ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde brengt nog steeds mee dat een bestraffing noodzakelijk is. De gunst van de opschorting kan niet worden verleend aan de beklaagde: dit zou een onvoldoende signaal zijn en er valt ook niet in te zien dat het opleggen van een geldboete, zoals hierna bepaald, van aard kan zijn enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op oneventedige wijze de sociale declassering van de beklaagde te bewerkstelligen.

Als meetbaar herstel voor de overschrijding van de redelijke termijn in de mate zoals hoger vermeld legt het hof thans de beklaagde een geldboete op, zoals hierna bepaald.

Nu de feiten werden gepleegd deels voor 1 maart 2004, deels vanaf 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 moet de geldboete worden verhoogd met 45 opdecimen.

9.4 De bijzondere verbeurdverklaring van de op 27 juni 2007 in beslag genomen zaken, nl. twee baskasten, een versterker, vier topkasten en een limiter, is bij toepassing van de artikelen 42, 1° en 43, lid 1 Sw. verplicht: deze zaken zijn eigendom van de beklaagde en dienden tot het plegen van de feiten voorwerp van de belastlegging D.1. a), b) en c). De inbeslagnamen van deze zaken met het oog op een eventuele verbeurdverklaring was volkomen terecht.

9.5 Nu de straf op te leggen aan de beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijven zal schuldig maken, wordt voor de beklaagde uitstel van de tenuitvoerlegging van de geldboete en de bijzondere verbeurdverklaring verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

10.1 De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele

Redders waartoe de beklaagde moet worden veroordeeld dient te worden bepaald op € 25, sinds 1 januari 2012 te vermeerderen met 50 opdeclemen tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

10.2 De vergoeding voor administratieve kosten moet thans na indexering worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012); deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

11. Nu de uitbating van _____ werd stopgezet, is de vordering tot het nemen van de veiligheidsmaatregel zonder voorwerp geworden.

12. De burgerlijke belangen dienen ambtshalve te worden aangehouden bij toepassing van artikel 4 V.T.Sv.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 38, 40, 42, 1°, 43, 50, 65, lid 1, 66, 100 en 299 Sw.,
- art. 1, 8, § 1 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;
- art. 211 en 211b/s Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

doet het vonnis in de mate het is bestreden teniet;

oordeelt als volgt, met eenparige stemmen:

verbetert de telastleggingen A.1, A.2, A.4, A.5, C.2.a, C.2.c, C.4, D.2, E.1 en E.2 zoals vermeld in de randnummers 3.1 tot en met 3.5,

veroordeelt de beklaagde _____ voor de feiten van de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B.1 tot en met B.5, C.1 tot en met C.3.b, D.1, a), b) en c), D.2, E.1 en E.2 samen tot een geldboete van € 750, vermeerderd met 45 opdeclemen tot € 4125, of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

verklaart de zaken in beslag genomen op 27 juni 2007, nl. twee baskasten, een versterker, vier topkasten en een limiter, zoals omschreven in de inventaris in de bijlage bij _____ verbeurd bij toepassing van de artikelen 42, 1° en 43, lid 1 Sw., deze zaken

eigendom zijnde van de beklaagde en gedienst hebbende tot het plegen van de misdrijven voorwerp van de te lastlegging D:1, a), b) en c),

zegt dat de tenuitvoerlegging van het arrest wordt uitgesteld voor de termijn van drie jaar vanaf heden, wat € 250, vermeerderd met 45 opdeclemen tot € 1375, of twintig dagen van de vervangende gevangenisstraf en de bijzondere verbeurdverklaring betreft,

stelt vast dat de vordering om een verbod op te leggen om de inrichting Bokkestory te exploiteren zonder voorwerp is geworden;

verplicht tot betaling van de bijzondere bijdrage aan het slachtonomons van € 25, vermeerderd met 50 opdeclemen tot € 150,

veroordeelt tot betaling van de vaste vergoeding van € 51,20,

veroordeelt in de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 224,78 in eerste aanleg (dit solidair met een medebeklaagde) en € 167,28 in beroep,

houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Kosten eerste aanleg: € 224,78

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 74,10

Afschriften akten hb: € 5,70

Opstelrecht ber. bekl.: € 30,00

Dagvaarding: € 42,25

€ 152,05

+ 10 %: € 15,21

Totaal: € 167,26

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 22 februari 2013 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal met bijstand van griffier